

El Canal: primer acte

A punt d'iniciar-se –o ja iniciada– una nova temporada teatral, pot ser bo fer un breu repàs a l'activitat portada a terme per El Canal, el centre de producció i creació gironí que Salvador Sunyer dirigeix brillantment, i valorar una ambiciosa iniciativa que, si d'una banda ha permès establir profitosos vincles amb el TNC, el Teatre Lliure, el CAER i el CAET, de l'altra també pot convertir Salt/Girona en tot un referent del món teatral.

Quant a les produccions pròpies, el 5 de desembre de 2007, al Teatre Municipal de Girona, se n'inaugurava la primera: *Coral Romput*, un exquisit muntatge sobre l'obra homònima del poeta Vicent Andrés Estellés dirigit per Joan Ollé amb la seva sensibilitat habitual i interpretat per alguns dels noms més rellevants de l'escena catalana. La guitarra de Toti Soler –vinclé i homenatge alhora en record d'aquella primera posada en escena (Saló del Tinell, 1979) al costat d'Ovidi Montllor– va esdevenir el rerefons necessari i discret davant el qual la proposta d'Oller adquiriria vida pròpia.

La segona, estrenada l'endemà mateix al Teatre de Salt, va ser *Blanco*, un difícil i emblemàtic poema d'Octavio Paz recitat a quatre veus i efectivament reforçat per una encertada projecció de les pintures de Frederic Amat, que alhora s'encarregava de la direcció, i

l'engrescadora música de Pascal Comelade. Un muntatge no gens fàcil però de presència atractiva.

Ja el 2008, a final d'abril, i també a Salt, vam poder assistir a la presentació de *Brossalobrossotdebrossat*, una acurada proposta de Carles Santos, en un principi titulada «53 maneres de matar un capellà», que evidencia la complicitat entre el músic i el poeta. La producció intercala una seleccionada tria de poemes, fragments de pel·lícules, petites peces teatrals i intervencions musicals fins a configurar un tot coherent i atractiu.

La temporada conclouïa el 14 de juny, al Municipal, amb l'estrena de *Pinsans i cadernerres*, un espectacle musical irònic i una mica arrauxat, signat per Xavier Albertí i Narcís Comadira, que si bé en certs moments pren embranzida i mostra un bon pols, no acaba d'alçar el vol.

Paral·lelament, El Canal també ha coproduït dos muntatges més: *Tir*, de la companyia saltenca Deambulants, encarregada d'inaugurar la darrera edició de la Fira de Tàrrrega, i *El silenci del mar*, una peça de gran densitat dramàtica, excel·lentment interpretada i dirigida, que Vercors situa en la França ocupada i que em portà a la memòria l'extraordinària novel·la d'Aurora Bertrana *Entre dos silencis*, on es planteja amb gran saviesa literària una situació molt semblant.

Objectius –de moment– assolits

És evident que quatre produccions no consoliden una línia, però sí que comencen a definir-la i a mostrar quin grau de coherència mantenen amb el projecte dissenyat.

D'entrada, i tenint en compte que El Canal és un centre de producció i creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics de Catalunya i que s'autodefineix com a «dedicat bàsicament al teatre de text en llengua catalana», el seu compromís amb la nostra cultura i la qualitat artística hi han de ser, al meu entendre, clarament prioritaris, i sembla que, de moment, ambdós objectius es compleixen satisfactòriament, de manera que en les seves propostes s'han sentit veus i accents de diferents àrees geogràfiques i

artístiques. Poesia i música s'han constituït, així, com l'efectiu nexce de quatre produccions –que en general comparteixen uns mateixos criteris estètics i de contingut– revestides d'un to una mica elitista i en absolut recriminable, tret de la darrera producció, d'aire més popular, que en prescindeix del tot.

Finalment, només cal remarcar el bon nivell assolit en aquest «primer acte», ja que la nòmina de directors, intèrprets, escenògrafs i equips tècnics reclutats ha estat, realment, de primera divisió, i desitjar que els encerts es mantinguin en el futur; un futur en què esperem veure complerts la resta d'objectius que configuren aquest interessant i encertat projecte que és El Canal.